

Підсумовуючи мною викладене, маю підкреслити, що відсутність раціональності рішень та чіткого внутрішнього регулювання унеможливує подальший розвиток і всебічне вдосконалення правового інституту. Першочергово ми повинні звернути увагу саме на внутрішню конкуренцію, її регулювання та процес оновлення ринку праці новими адвокатами з високим рівнем кваліфікації і сумлінним виконанням обов'язків. Тільки збудувавши такий внутрішній устрій ми зможемо говорити про підвищення рівня лояльності населення, ліквідацію ототожнення адвоката з клієнтом і прозору конкуренцію без зловживання правами.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 липня 2012 року № 5076-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17> (дата звернення: 29.10.2020).
2. Правила адвокатської етики затверджені звітно-виборним з'їздом адвокатів України 09 червня 2017 року. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001891-17> (дата звернення: 29.10.2020).
3. Заборовський В.В. Правовий статус адвоката в умовах становлення незалежної адвокатури України: монографія. Ужгород: Видавничий дім «Гельветика», 2017. 900 с.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Храпенко Олена Олегівна**

Борищов П.І.

*студент 1-го курсу магістратури судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТУРИ УКРАЇНИ

Як відомо, розбудова незалежної та демократичної держави без створення в ній гарантій для захисту законних прав, свобод та інтересів людини є неможливою без забезпечення механізму функціонування такого специфічного інституту як адвокатура. Тож, саме наявність в державі осіб, що здатні кваліфіковано надати правничу допомогу, є запорукою демократичного розвитку суспільства в цілому.

Задумка щодо реформування адвокатури в Україні визрівала понад два десятиріччя незалежності держави. За цей період було прийнято чимало законів та інших нормативно-правових актів. Важливим кроком було ухвалення Верховною Радою України 5 липня 2012 року Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» (далі – Закон). Саме цей Закон отримав ряд новел, на які вже давно чекала істинно-професійна та прогресивна адвокатська спільнота.

Зі статті 2 Закону випливає, що: 1) адвокатура – недержавний самоврядний інститут, який самостійно вирішує питання своєї організації і діяльності; 2) завдання адвокатури – надання фізичним і юридичним особам усіх видів правової допомоги на професійній основі [1]. Хоча адвокатура і виконує особливу функцію державної значущості – захист законних прав та інтересів, але вона не є державною структурою, а являє собою недержавний самоврядний інститут, який є незалежним від органів влади.

В Конституції України правовий статус адвокатури не визначено, але з окреслених у ній завдань адвокатури можливо зробити висновок, що остання є одним з інститутів правової системи держави, який виконує завдання, без здійснення котрих функціонування цієї системи неможливе. При цьому адвокатура не належить до жодної з гілок влади, передбачених ст. 6 Конституції, і певною мірою має відігравати роль «дружнього посередника» між державою та/або іншими суб'єктами права в громадянському суспільстві [2].

Завдання адвокатури зазначені, по-перше, у Конституції України, відповідно до якої вона діє для надання професійної правничої допомоги [3]. Можна зробити висновок, що саме це положення Конституції стає законодавчим підґрунтям для діяльності адвокатури та розкриває її повноваження, завдання та роль в цілому. Діяльність адвокатів у забезпеченні прав та свобод людини є одним із найважливіших елементів для розбудови верховенства права і саме стан інституту адвокатури засвідчує про рівень демократії в будь-якій країні.

Варто зазначити, що проблеми вітчизняної адвокатури були визнані ще у 1999 році Президентським Указом «Про деякі заходи щодо підвищення рівня роботи адвокатури», але, на жаль, положення, що були в ньому залишилися в значній мірі лише декларативними і проблеми адвокатури не зникли і навіть не зменшилися.

Адвокатам має бути надано певне коло прав та гарантій і вони мають бути вільними у виконанні своїх професійних прав без тиску та втручання у їхню діяльність. На превеликий жаль, сучасне суспільство не готове до відстоювання паритетності адвокатури. Більш того, серед парламентарів дуже мала частина справжніх кваліфікованих адвокатів та юристів, тому вони й не можуть досягнути такої паритетності.

Законом також звужені форми здійснення адвокатської діяльності до індивідуальної, адвокатського бюро та об'єднання, а серед переліку видів

адвокатської діяльності не зазначено: медіацію та різні види фідучіарної діяльності [4].

До того ж, сьогодні ми можемо спостерігати масове порушення професійних прав адвокатів правоохоронними органами, їх переслідування в разі принциповості щодо відстоювання прав громадян і взагалі фактичне заперечення адвокатури як професійного правозахисного інституту.

Тож, Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» точно на цей момент далекий від ідеалу. Тоді ми можемо задати собі питання: якщо адвокат не захищений, то що ж буде з тими, кого він захищає?

В будь-якому незалежному та демократичному суспільстві, яке ґрунтується на верховенстві права, адвокати відіграють надзвичайно важливу, ключову роль. На жаль, сьогодні ми можемо спостерігати обернено-пропорційну залежність [5].

Таким чином недовершеність і недосконалість сучасного законодавства України, яке повністю не відповідає стандартам міжнародного права в сфері адвокатури, і є однією з найголовніших проблем сучасної України.

Можна зробити висновок, що в демократичному світі, ставлення держави до адвокатури, незалежність і професійна спроможність адвокатури показує рівень поваги до верховенства права та прав людини в цілому. І саме держави з досить сучасним рівнем розвитку зміцнюють адвокатуру та підносять її незалежність і професійний рівень та сприяють підвищення її ролі в демократичному суспільстві. Але, наразі, адвокатура нашої держави пронизана проблемами та недосконалістю нормативно-правової бази. І саме це, на нашу думку, заважає ефективній діяльності адвокатури та є невідкладним для її вирішення.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України» від 5 липня 2012 року № 5076-17 / Відомості Верховної Ради України. 2013. № 27-ст.2.
2. Науково-практичний коментар до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». *Бюлетень законодавства і юридичної практики України*. 2013. № 7. 256 с.
3. Конституція України від 28 червня 1996 року – документ 254к/96-вр / Відомості Верховної Ради України.1996. № 30. Ст. 141.
4. Рябенко П. Новий закон і старі проблеми адвокатури / Газета по-українськи. 2012 р.

Науковий керівник: старший викладач кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Нестерчук Лілія Петрівна**